

نمی‌توانیم این کار را انجام دهیم.

ما از بخش‌های مختلف برایمان بودجه تزییق می‌شود، با اینکه من معتقدم رؤسای فدراسیون‌ها به شکلی نقطه‌رهایی ما هستند. هر هنری داریم در ورزش قهرمانی باید تجلی‌اش در فدراسیون‌ها باشد و برای ما با اهمیت هستند. اگر من شرایطی را فراهم کنم که همه آنها حس کنند یک خانواده‌اند که اگر او آسیب ببیند، همه آنها آسیب می‌بینند، کار مثبتی انجام داده‌ام. بحث تفکیک کمیته ملی المپیک و فدراسیون‌ها و ادارات کل ورزش نیست، یکسری تقسیم‌بندی منطبق بر قوانین وجود دارد اما نباید توپ را در زمین هم بیندازیم. من روز اول گفتم هر چه مدال‌آوری و موفقیت است برای فدراسیون‌ها، قهرمانان و هیأت‌هاست و هر چه نقد و کاستی وجود دارد، برای ماست. باید بپذیریم ما جریان حاکمیت هستیم و حاکمیت نیز دنبال ماشاءالله و ان‌شاءالله نباید باشد. درست است که با بازی و رقابت سروکار داریم اما موضوع ما با قهرمان و مخاطب فرق دارد. ما باید از فکر، کار گروهی و بلندمدت استفاده کنیم. قطعاً ما باید برای ورزشکار برنامه ۲۰ ساله و برش‌های منطبق با برنامه‌های کشور داشته باشیم. ما الان برنامه ۵ ساله هفتم را داریم که حتماً باید متأثر از آنها باشیم. سال ۹۰ سازمان، وزارتخانه ورزش شده و سال ۹۹ قانون وزارتخانه ابلاغ شده که در این ۴-۵ سال قبل یکسری تکلیف از جمله آمایش سرزمینی داشتیم. در گستره ۳۱ استان نشان می‌دهد چطور امکانات توزیع شده و حداقل سالن ورزشی ما، جایی که نباید استادیوم بسازیم، ساختیم و جایی که باید نساختیم و این عدم توازن یعنی پول مردم را خرج کردید. بعضی‌ها می‌گویند فشار سیاسی و پیگیری محلی استاندار و نماینده بوده، هراتفاقی که بوده ما نتوانستیم از این منابع درست و بجا استفاده کنیم. به هر حال منابع کشور محدود است. ما در سلول‌های حرکتی‌مان باید مبنای‌مان تفکرات برنامه‌ریزی، استمرار و پایش را داشته باشیم. جلسات تخصصی با فدراسیون‌ها، جلسات عادی نیست، بلکه جلسات تکلیفی است و بعد از دور دوم، جلسات در سال آینده کاملاً تخصصی است که رئیس فدراسیون باید بگوید چرا در این رشته فعال نیست. یک رشته ۵۰-۶۰ ماده دارد که تنها ۸ ماده‌اش فعال است. من حالا باید از رئیس فدراسیون علت فعال نبودنش را بپرسم، نه اینکه بعد از بازی‌های آسیایی و المپیک از او بپرسم چرا کم کار است. من باید حالا برای کمپ به فدراسیون‌ها برنامه‌ریزی کنم. کمپ‌های تیم‌های ملی فدراسیون‌های ما در شأن تیم‌های ملی نیست. چرا فدراسیون من باید به فکر ساخت و ساز باشد؟ او بیکار نیست و دوست دارد در حوزه قهرمانی کار کند اما وقتی کمپ ندارد مجبور است با خواهش از بقیه، کمپ بسازد. کاری که وظیفه ماست. به خاطر همین قرار است برای ۲۰ فدراسیون

کمپ در مجموعه آزادی بسازیم. الزامات آنها را ما باید فراهم کنیم. رشته‌ای مثل دوومیدانی مجموعه‌ای از مواد است که بخشی پرش‌ها، بخشی دو و بخشی هم به پرتاب‌ها اختصاص دارد. این رشته‌ها پراز مدال است چرا نباید از این ظرفیت استفاده کنیم؟ چرا نباید شرایطی برای آنها فراهم کنیم پرتابگرها، پرنده‌ها و دوندگان خوبی داشته باشیم؟ فکر می‌کنید دوندگان‌های خوب فقط آفریقای‌ها هستند.

◀ به نظر می‌رسد بجز دبیر که در کشتی دارد خوب کار می‌کند، تصور این است که در خیلی از فدراسیون‌ها مدیریتی نداریم که ورزش‌ها را ارتقا دهند. اغلب فدراسیون‌ها در اوج نیستند و مدیران قوی ندارند. حتی بعضی از رؤسای فدراسیون‌ها به حدی ضعیف هستند که حاشیه‌سازی می‌کنند.

من می‌خواهم این مسأله را بطور دیگری نگاه کنم. اگر جریان عاقل و حاکمیت مناسب داشته باشیم، فکر نمی‌کنید همین رؤسای که به آن‌ها انتقاد داریم، می‌توانند خروجی بهتری داشته باشند. وقتی ساختار بالا دستی آنها اشکالات اساسی دارد، راندمان آنها بشدت پایین می‌آید. وقتی می‌گوییم قانون جایی که نماینده دولت است پس باید جریان حکمرانی‌اش را درست اعمال کند، برآیند شما می‌شود. اما اگر وزارتخانه و مجموعه حاکمیت کارش را درست تر انجام دهد، طبیعی است که آنها را تحت تأثیر کار مثبتش قرار می‌دهد.

◀ یعنی با همین شرایط نتیجه به دست می‌آید؟

بله من اعتقاد دارم با همین شرایط نتایج بهتری می‌گیریم. هرچند معتقدم رؤسای حرفه‌ای‌تر خیلی می‌توانند کمک کنند. ولی ما از نگاه آنها به بالادست خودمان می‌نگریم. اگر بالادست ما حرفه‌ای باشد، سالن‌های تخصصی را واگذار نمی‌کند و بعد تیم‌های ملی و حوزه قهرمانی در استان‌ها و حتی فدراسیون‌ها بابت نداشتن کمپ و سالن مناسب سرگردان نمی‌شوند. این چه تدبیری است؟ برای این تدبیر اول باید برای حوزه قهرمانی چهارچوب‌ها و امکانات زیربنایی را فراهم کنیم. قانون گفته مازاد در نیاز را واگذار کنید. حالا بهترین امکان را واگذار کردند و تیم‌های ملی من برای تمرین جا ندارند. یا کمپ‌ها را ببینید، آیا این خانه تکواندوست که ما داریم؟ بالاخره تکواندوی ما در دنیا اعتبار و جایگاهی دارد. اگر دبیر کار کرده، ما نیز باید آن فضا را می‌ساختیم. این مشکلات را در شمشیربازی

و دوومیدانی هم داریم. اگر ما منتظر باشیم اماکن ورزشی بسازند و همه چیز باشد و رئیس فدراسیون کار انجام دهد که این را خیلی‌ها می‌توانند انجام دهند. مهم این است که رؤسا بتوانند با وضعیت موجود مدیریت کنند. من می‌گویم همه چیز باید آماده باشد اما پشت نگاه آرمان‌گرایانه هم نمی‌مانیم. اگر از برنامه‌ام برای بازی‌های آسیایی ۲۰۲۶ بپرسند قطعاً دنبال برنامه برجسته تحولی هستم. حتماً هم نمی‌گویم امکانات و پول ندارم، بلکه عقلم را بیشتر بکار می‌اندازم. یعنی کار تیمی زیادتری می‌کنم و برادری و محبت و همکاری بیشتری به وجود می‌آورم. چون امکان ندارد که همه مسائل و مشکلات پا هم حل شود. ما در دوحه ۲۰۰۶، ۱۱ مدال طلا گرفتیم و سه مدال نیز برای کاراته گرفتیم. بعد از آن در المپیک ۲۰۰۸ پکن نتیجه بدی گرفتیم که تا روز آخر هادی ساعی فقط طلا گرفت. اما آیا بضاعت ما یک طلا و یک برنز بود؟ نه. اما ورزش کشور به خودش آمد و با برنامه‌ریزی تلاش کرد و فدراسیون‌ها را صدا کرد که باعث شد کاروان ایران در بازی‌های آسیایی گوانگ ژو از ۱۱ مدال به ۲۰ مدال طلا برسد. خیلی‌ها باورش‌ان نمی‌شد اما با تلاش و کاری که شد و زحماتی که مسئولان وقت کشیدند، فدراسیون‌ها خوب پا به پا آمدند. اینجاست که می‌گوییم اگر مجموعه ورزش کارش را حرفه‌ای و صحیح انجام دهد، حتماً فدراسیون‌ها جواب می‌دهند و ما فضا را طوری آماده می‌کنیم تا نیروهای قوی‌تر بایند و بهره‌وری بالاتری داشته باشیم. ما اعتقاد داریم ناله کردن و ندادن و نمی‌شود برای آدم‌های ضعیف است و آدم‌های قوی خوب طراحی می‌کنند، اما نمی‌گویم ساز و کارهای ورزش کافی است بلکه بد نیست، ولی باید قدرشان را بدانیم و بیشتر کار کنیم.

